

Η Ελιά

Στην κουφάλα σου εφώλιασε μελίσι,
γέρική ελιά, που γέρνεις με τη λίγη
πρασινάδα που ακόμα σε τυλίγει
σα νά 'θελε να σε νεκροστολίση.

Και το κάθε πουλάκι στο μεθύσι
της αγάπης πιπίζοντας ανοίγει
στο κλαρί σου ερωτάρικο κυνήγι,
στο κλαρί σου που δε θα ξανανθίσει.

Ω, πόσο στη θανή θα σε γλυκάνουν,
με τη μαγευτική βοή που κάνουν,
ολοζώντανης νιότης ομορφάδες,

που σα θύμησες μέσα σου πληθαίνουν·
ω, να μπορούσαν έτσι να πεθαίνουν
και άλλες ψυχές, της ψυχής σου αδερφάδες.